

ger, er der ingen Anledning for mig til at komme ind paa de Synspunkter, jeg forrige Gang gjorde gældende, idet Grundlaget nu er et andet. Ej heller er der Anledning for mig til at gennemgaa de enkelte Paragraffer, idet den højtærede Minister ved Forelæggelsen af Forslaget fremhævede de væsentligste af disse. Jeg skal derfor indskrænke mig til enkelte Bemærkninger, som jeg haaber ville blive underkastede en Drøftelse i det kommende Udvalg. Det er rigtigt, naar der i § 4 indeholdes en Bestemmelse om, at Adgangsbeviset ikke behøver at udstedes ved det første Toldsted, den rejsende kommer til, naar han ikke ønsker at gøre Ophold der, men da Toldbehandlingen af Prøver som Regel foregaar ved Grænsetoldstedet, vil jeg for Kontrollens Skyld anse det for heldigt, at den rejsende angiver, i hvilken By han agter at løse Adgangsbevis. Det har sine Vanskeligheder overhovedet at føre Kontrol med Løsningen af Adgangsbevis, navnlig naar Prøverne først ere fortolde, og det forekommer mig derfor naturligt, at der indføres en Bestemmelse i den paapegede Retning.

At Adgangsbeviset betales med 100 Kr. for et Tidsrum af 30 Dage fra Udstedelsesdatoen mod et Tillæg af 60 Kr. for hver paafølgende 15 Dage, vil bringe Afgiften omtrent i Overensstemmelse med, hvad der i adskillige Aar er betalt i Sverige og Norge. Derimod forekommer det mig ret urimeligt, at Adgangsbeviset skal kunne overføres fra en handelsrejsende til en anden. Ganske anderledes var Forholdet, da det var Aarskort. De Tilfælde, hvor en handelsrejsende paa Grund af Sygdom eller lignende ombyttes med en anden handelsrejsende, høre til de sjældne Tilfælde, og det Beløb, her er Tale om, er dog virkelig ikke stort. Man kan ogsaa tænke sig, at to handelsrejsende, der kun have faa Forretninger her i Landet, herefter kunne dele et Maanedsadgangsbevis mellem sig, saaledes at den ene handelsrejsende kan benytte det den ene Halvdag af Maaneden, den anden handelsrejsende den anden Halvdag, og det vilde altsaa være en Omgaaen af det, som dog egentlig har været Lovens Mening.

Naar der i § 6 kræves fornøden Næringsadkomst „som Grosserer eller Købmand eller paa Fabrikation eller Haandværk“, saa forekommer det mig urigtigt, at vedkommende skal kunne nøjes med et Fabrikant- eller Haandværkerborgerskab, der for sidstnævntes Vedkommende kan erhverves for en meget lav Betaling. Men

det er ogsaa i Modstrid med, hvad der er aftrykt i Bemærkningerne til nærværende Lovforslag, hvor en Skrivelse fra Grosserer-Societetets Komité af 24. Januar 1903 til Indenrigsministeriet citeres. Citatet lyder saaledes: „Eftersom § 36“ (i Næringsloven) „udtrykkelig forbyder Detailhandel for udenlandsk Regning, maa altsaa Forhandleren, for saa vidt han virker for udenlandske handlende, løse Borgerskab som Grosserer — eller andet Borgerskab, der berettiger til Forhandling en gros, f. Eks. Borgerskab for Vin- eller Tømmerhandel.“ Men selve Indenrigsministeriet har i Skrivelse til Københavns Magistrat af 23. December 1903, hvilken Skrivelse ogsaa omtales sammesteds, erklæret sig enig med Magistraten i, at Agenturvirksomhed for udenlandske Huse kræver Næringsadkomst i Henhold til ovennævnte Lovparagraf — altsaa Borgerskab som Grosserer. — Endelig skal jeg henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at man ikke kan forene Haandværk med Handel uden særlig Bevilling.

Til § 6 kan jeg ønske en Tilføjelse om, at herværende Repræsentanter for udenlandske Huse under Mulkt have en Forpligtelse til overfor de handelsrejsende, der komme hertil fra de Huse, Repræsentanten repræsenterer her i Landet, at gøre disse opmærksomme paa, at det er nødvendigt at løse Adgangsbevis, og at vedkommende handelsrejsende ikke i Ly af Repræsentanten kan gøre Forretning uden Adgangsbevis. Saaledes som Forholdene nu ere, finder dette Forhold Sted i vid Udstrækning; men har man en Lov, saa bør denne ogsaa overholdes, og det bliver den faktisk ikke for Øjeblikket. Jeg skal udtrykkelig fremhæve, at jeg ønsker ikke den herboende Repræsentants Ansvar videregaaende end til netop denne Forpligtelse til at henlede den handelsrejsendes Opmærksomhed paa, at saadan er Loven, saa maa i øvrigt den handelsrejsende selv bære Ansvaret.

Til Vejledning burde denne Lov være trykt paa ethvert Adgangsbevis i det danske, engelske, franske og tyske Sprog, ligesom ogsaa en Vejledning med Hensyn til Toldbehandling ved Genudførel af Prøver ogsaa burde findes trykt sammesteds. Love, der angaa Udlændinge, bør være saa let tilgængelige for disse som muligt.

Det er de Bemærkninger, jeg har at gøre til selve Lovforslaget. Overfor det ærede 3die Medlem for 11. Kreds (Lauridsen), som var inde paa at udtale Ønsket om at faa Lovens Virkeomraade ud-